

A KRISZTUSI IDENTITÁS LÉNYEGE ÉS JELENTŐSÉGE EGYÜTTMŰKÖDÉSI SZERZŐDÉS ISTENNEL

Ahhoz, hogy Jézus Krisztus tanítványává, örökösévé és Isten fiaivá váljunk, mindenekelőtt az identitásunkkal kell tisztában lennünk. A mai világban a kereszténység hatalmas identitás-válságban szenved, és ezért marad erőtlen, gyümölcstelen és hiteltelen. Ez a tanítás-sorozat a helyes krisztusi identitás megértésében és felöltözésében segít.

1. Az érintetlen örökség

Egy elképzelt történettel szeretném bevezetni ezt a témát: képzeljünk el egy teljesen átlagos embert. Nem volt koldusszegény, de nem volt gazdag sem. Szerény, de normális körülmények között élt, néha előfordult, hogy nem tudta kifizetni a számláját és ezért adósságokba került, amiket csak nagy nehezen tudott kiegyenlíteni, de azért előbb-utóbb mindig sikerült valahogy. Sokszor álmódzott arról, hogy ha egyszer sok pénze lesz, akkor mennyi mindent meg fog valósítani, amire addig nem volt lehetősége.

Aztán egyszer örökölt egy hatalmas vagyont. Képzeljünk el sokszáz millió forintot. Az egész összeg ott állt a bankban a számláján. Lezajlott a hagyatéki tárgyalás, megkapta a számlaszámot, a számlához való hozzáférési jogokat, majd miután mindenki gratulált neki és sok boldogságot kívánt, az emberünk hazament. És teltek a hetek, a hónapok és az évek, és nem ment el egyszer sem a bankba. Továbbra is élt úgy, mint azelőtt, továbbra is küszködött a megélhetéséért, a számlaszám és az aláírási címpéldány pedig ott feküdt érintetlenül a fiókjában. És esténként lefekvés előtt még mindig arról álmódzott, hogy ha sok pénze lenne, akkor végre nem kellene ilyen létbizonytalanságban élnie, és megvalósíthatná minden álmát.

Hogyan jellemeznénk ezt a képzeletbeli embert? Ostoba? Szerencsétlen? Mafla? Gyáva?

Nos, sok esetben ilyenek vagyunk mi is mindannyian! Sajnos ez a kitalált történet nagyon ráillik a legtöbb keresztényre és gyülekezetre az országunkban! Mint amikor Nátán próféta kérdésére Dávid saját magára mondott elítélő szavakat, úgy ítéltük el most az előbb mi is magunkat! Mert mi vagyunk a történetben szereplő ostoba, szerencsétlen, mafla, gyáva és még ki tudja milyen emberek! Miért? Mert kétezer évvel ezelőtt volt egy olyan hagyatéki tárgyalás, amely minket tett örökösökké, és ennek ellenére mi az életünk legnagyobb részét úgy éljük le, hogy felhasználatlanul figyelmen kívül hagyjuk mindazt a hatalmas gazdagságot, amit örökségként kaptunk, és amivel végre olyan életet élhetnénk, amiről állandóan csak álmódzunk!

EZ AZ ÖRÖKSÉG A FIÚSÁGUNK! A most következő tanításokban erről lesz szó, hogy mit jelent a mi fiúsági pozíciónk, milyen örökséggel, jogokkal, milyen felelősséggel és milyen küldetéssel jár mindez.

2. A Sátán stratégiája, hogy elloppja a fiúságunkat

Mielőtt azonban belemennénk az örökség megtárgyalásába, nézzük meg Jézus Krisztus és a Sátán talán legelső komolyabb összetűzését - mert abban is pontosan ugyanerről van szó: az identitásról, az örökségről, a fiúságról. Jézus megkísértéséről van szó a **Máté 4-ből**. Emlékezzetek, hogy mi volt a Sátán első támadása Jézus szolgálata elején? Mi volt a kísértéseinek a célja? Hogy elloppja Jézus fiúságát! „Ha Isten Fia vagy, változtasd a köveket kenyérré... ugorj le a Templomról...” Ha fellapozzátok a Bibliátokat, közvetlenül ez előtt, a harmadik rész utolsó versében maga Isten jelenti ki, hogy „ez az én szeretett Fiam, benne gyönyörködjete!” Isten kijelenti, hogy Jézus a Fiú, és ezután rögtön jön a Sátán, hogy elrabolja Jézustól ezt a fiúságot, mert tudja, hogy ha ez sikerül, akkor Jézus nem tudja beteljesíteni a küldetését. Ha Jézus nem az

Isten Fia, akkor legfeljebb egy jószándékú ember, egy vallásalapító, egy bölcs tanító vagy nagy filozófus, aki majd évszázadokkal megelőzi a korát, de a Sátánnak mindezekkel nem fog komolyan ártani.

Természetesen nem arról van szó, hogy a Sátán nem tudta, hogy Jézus az Isten Fia. Pontosan tudta ő is, tudták a démonok is, emlékezzetek, hányszor mondták, hogy „Isten Fia, ne gyötörj bennünket...” Akkor miért ezzel kísértette a Sátán Jézust? Mert tudta, hogy Jézus hatalma, identitása pontosan ebben van, a Fiúságában van. És ha már a TÉNYT nem tudta a Sátán megváltoztatni, akkor azt próbálta elérni, hogy a tény HATÁSTALAN maradjon azáltal, hogy Jézus lemond róla. Ha nem viselkedik Fiúként, akkor legyőzhető. Fiúként azonban nem győzhető le! Ez kulcsfontosságú, mert tőlünk is a fiúságunkat akarja ellopni, mert TÉNY, hogy megváltottakként mi is fiak vagyunk, de a Sátán mindent megtesz, hogy ne fiúként éljünk, hanem koldusként, béresként, idegenként az atyai házban. És maradjunk szegények, erőtlenek és hatástalanok!

Jegyezzük meg: a Sátánnak két alapvető taktikája van, amellyel pusztítani akar - így volt ez régen, és így van ez ma is. Az első az, hogy bizalmatlanná tesz Istennel és az Ő Igéjével szemben. „Csakugyan azt mondta Isten...?!” Emlékezzetek, ezt kérdezte az Édenben Évától. Éva persze pontosan tudta, mit mondott Isten, de a Sátán el akar bizonytalanítani és szembe akar fordítani Isten kijelentésével. Ez az egyik nagy taktikája ma is: szembefordít a Bibliával és az igével. És nézzétek meg, mennyire jól működik ma a Biblia nélküli, ige nélküli, sőt, egyáltalán nem biblikus „kereszténységnek nevezett” cirkusz! Ma úgy „hisznek” úgy „vallásosak” az emberek, hogy a Bibliának szinte semmi szerepe és jelentősége nincs az életükben. Hát ez tetszik a Sátánnak! A másik nagy taktikája pedig a fiúság ellopása. „Ha Isten fia vagy...!” Az identitásunk ellopása. Ha elhisszük a Sátánnak, hogy azok vagyunk, akiknek ő állít bennünket, ha lesz egy „sátáni” identitásunk, akkor biztosan el fogjuk veszíteni vagy tékozozni az örökségünket!

3. Miért fontos az identitásunk?

Azért fontos, hogy tudd, hogy ki vagy, mik a lehetőségeid, az erősségeid, a jogaid és a korlátaid, hogy legyen egy helyes önértékelésed, önbizalmad, hogy legyenek helyes céljaid és motivációid, és birtokolhasd azokat a forrásokat, amelyek segítenek a célok elérésében. Az identitás ahhoz kell, hogy megvalósítsd azt, akivé lenned kell. A krisztusi identitás ahhoz kell, hogy megvalósítsd önmagadban az élő Jézus Krisztust!

Akinek nincs identitása, az sodródik, annak nincs önbizalma, nincsenek céljai, legfeljebb pillanatnyi „célocskáit”, nincs biztonsága és ezek miatt nincs boldogsága sem. És a legtöbb hívő ember pontosan ilyen! Mert az ördög ellopta a fiúságát, az identitását! És az ilyen hívő emberek nem tudják, mi az örökségük, mi a pozíciójuk, nem tudják, hogy mindez milyen hatalommal és jogokkal jár együtt, és olyanokká lesznek, mint a példabeli ember, aki sok mindent tehetne, de nem használja az örökségét, és ezért marad szegény és boldogtalan.

Jegyezzétek meg: a Sátán és a démoni világ az Isten fiaitól nagyon tart. Azok elől elfut. De a fiúság nélküli, örökség nélküli, a helyes identitás nélküli, a küldetés nélküli jószándékú vallásos emberektől egyáltalán nem tart, sőt, inkább azok tartanak tőle. Aki helyesen látja önmagát, akinek van helyes identitása, az mindig győzni fog. Akinek nincs helyes identitása, az viszont mindig vesztes marad!

Van egy nagyon jó példa erre a Bibliában, az egyik legfontosabb igeszakasz a helyes identitással kapcsolatban. A **4Mózes 13-14. részéhez** kell ehhez lapozni, Kánaán kikémlelésének történetéhez. Ez a történet arról szól, hogy a tizenkét kém közül tíznek nem volt helyes identitása. Tíz kém nem tudta, hogy az ők az élő Isten kiválasztott és ígéretekkkel rendelkező népe. Mert amikor látták Anák fiait, hogy milyen nagy termetűek, akkor azt mondták – a **13:33 versben**:

„olyannak láttuk magunkat, mint a sáskák”

Egy másik fordítás szerint:

„olyanok voltunk a saját szemünkben, mint a sáskák”

Mi volt a baj? Az, hogy a saját maguk szemében voltak eleve vesztesek! Hogy nem Isten népeként látták saját magukat, hanem sáskának, féregnek, gyengének, kicsinek, tehetetlennek, vesztesnek látták saját magukat! És azok is lettek! Nem mehettek be Kánaánba, hanem el kellett pusztulniuk, nem is csak nekik, hanem miattuk az egész népnek, akiket elhitettek és félrevezettek, mert nem volt helyes identitásuk, és mert ezzel a hitetlen, helytelen identitással szégyent hoztak Istenre, aki ezt a népet kihívta és vezette! Értitek?! Az, hogy hogyan látod saját magadat, élet és halál kérdése! A másik két kémnek - Józsuének és Kálebnek - helyén volt az identitása. Ők helyesen látták magukat, mert pontosan tudták, milyen pozícióban voltak: ők Isten népe, Isten gyermekei. Akkor nincs mitől félni. És nem hoztak szégyent Istenre. És ők ketten be is mentek Kánaánba! De mindenki más elpusztult! Egy egész generáció elpusztult, mert az Isten népe nem tekintette saját magát Isten népének! Ugyanígy működik a fiúság is! Ha nem élsz fiúként, elveszel a pusztában! Ha meglátod az óriásnak tűnő körülményeket, problémákat, hiányosságokat, kísértéseket, és elkezded nyüszíteni és menekülni, akkor meg fogsz halni a pusztában. De ha tudod, hogy ki vagy te és kihez tartozol, és megállsz, akkor a Sátán, az ordító oroszlán nem elnyelni fog téged, hanem elszaladni fog előled! Akiktől a Sátán el tudja lopni az identitásukat Krisztusban, azok vesztesek lesznek és egész életükben csak menekülni fognak. Akik viszont Isten fiaiként élnek és viselkednek, azok el tudják foglalni az Ígéret Földjét ma is! Ilyen sokat számít a helyes identitás!

4. Mit jelent tehát a fiúságunk?

Azt az örökséget, amelyet a bűnös, Istentől elszakadt ember a Golgotán megrendezett hagyatéki tárgyaláson Jézus Krisztus által ingyen, kegyelemből megkapott. Ez a megtérés és újonnan születés által lesz a miénk, és az ilyen emberekre az Atya Isten fiúként tekint, ugyanúgy, mint magára Jézus Krisztusra!

Vegyük elő most a Bibliát:

János 1:12: *Akik befogadták Krisztust, azoknak Ő hatalmat adott arra, hogy Isten fiaivá legyenek.*

Galata 4:4-7: *Amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk. Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: Abbá, Atya! Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is.*

Ugyanez a **Róma 8:14-17**-ben: *Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atya! Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak.*

A **Galata 4.** az egyik legfontosabb igeszakasz ebben a témában. Itt derül ki, mi is a fiúságunk lényege. Mi már nem vagyunk kiskorúak, akik ki vannak szolgáltatva az elemeknek, a körülményeknek, a bűnnek, a Sátánnak – egyáltalán mi már semminek nem vagyunk kiszolgáltatva, mert nem a szolgaság lelkét kaptuk, hanem a fiúság lelkét. De mitől „nőttünk fel”? Nem teológiától, nem a parancsok megtartásától, nem lelki gyakorlatoktól, hanem attól, hogy Isten elküldte Fiát, aki fiakká tett bennünket! Ez egy pozíció, amibe mi behelyeztettünk, kizárólag abból az egyetlen okból kifolyólag, hogy a názáreti Jézus Krisztus megváltott bennünket.

A legtöbb keresztény ember abban a hitben él, hogy a megváltás szinte csak abból áll, hogy bocsánatot nyertünk a bűneinkre és majd a mennybe kerülünk. És ez persze igaz is, de nem a teljes igazság. Mert a megváltásban ennél sokkal több van! Benne van a fiúság is. Visszafogadnak minket az atyai házba, de nem szállóvendégnek, nem béresnek, nem kisegítő személyzetnek, hanem FIÚNAK! És a fiúsággal, azaz a megváltással örökség is jár. És az örökségben benne van a betegségekből való gyógyulás, a megkötöttségekből való szabadulás, a gondoskodás, a békesség, amit nem befolyásolnak a körülmények, az átkaink eltörlése, a félelmeink eltörlése, a bűnnek való kiszolgáltatottságunk eltörlése, a Sátán és a

seregei felett való hatalom, egy egyedülálló és természetfeletti közösség más fiakkal, ami a gyülekezet... és sokáig lehetne még sorolni, mert a megváltással MINDENT megkaptunk, amire csak szükségünk és vágyunk lehet! Ahogy a **Róma 8:32** mondja:

Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?

És Pál megkérdezi többek között a galatáktól - de most tőlünk is ugyanezt kérdezi Isten: figyeljétek, ha ti fiak vagytok, akkor miért viselkedtek még mindig béresként?! Ha ilyen örökségetek van, akkor miért koldultok?! Ha hatalmat kaptatok, akkor miért nem éltek vele?! Ha szabadságotok van, akkor miért ragaszkodtok a bilincseitekhez?!

HA FIÚ VAGY, AKKOR NE ÉLJ BÉRESKÉNT! Sajnos erre is van bibliai példa: a tékozló fiú bátyja. Ott élt az atya mellett, de ez szinte semmit nem jelentett neki. Dolgozott az atyai házban, de fizetséget várt érte, mint egy béres. Úgy gondolta, hogy a család is csak üzlet. Az atya azt mondja neki: „mindenem a tiéd” – de ő ebből semmit nem fog fel, és nem is használ. Ráadásul dühös, amikor megmenekül az elveszett öccse, és ezzel azt fejezi ki, mennyire nem érti az atya szívét, mennyire fogalma sincs arról, hogy az atyának mi a fontos. És de sok ilyen keresztény ember és gyülekezet van ma is! Akik ehhez az idősebbik fiúhoz hasonlítanak. Akik szolgálattal élnek az atyai házban, és üzletnek tekintik még az Istennek való szolgálatot is. Akiket egyáltalán nem izgat, hogy az Atya jelenlétében élhetnek, nem értékelik ezt. Akik sem tudatában, sem birtokában nincsenek annak a „mindennek”, ami az övék lehetne. És akik dühösek, mert az Atyának az elveszettek a fontosak, és nem ők. És az ilyen idősebb generációknak mindig inkább a saját szokásaik, a zenéjük, az öltözködési stílusuk, a hagyományaik a fontosabbak, mintsem az, hogy az elveszett végre megmeneküljön és életet nyerjen! Nem értik az Atya szívét, nem ismerik az akaratát. Elégedetlenül, közönyösen és boldogtalanul élnek az atyai házban, és a hazatérő tékozlókat gyanúsnak és ellenségnek tekintik. EZ A BAJ! Hogy sok ilyen korcs fiú van az egyházban!

Ami még rosszabb, hogy vannak, akik ezt az állapotot „alázatnak” nevezik. „Én csak egy sáska vagyok... egy féreg vagyok... nem is gondolom magam többnek, mert én ennyire alázatos vagyok” Csakhogy ez nem alázat, hanem egy hamis, torz és istentelen identitás, ami azért jellemző sok hívő emberre, mert a Sátán már réges-régen ellopta a fiúságukat. Ez a mentalitás sokkal inkább fakad a depressziós és pesszimista magyar kultúrából és az ördög torzításaiból, mint az Isten Igéjéből. A fiak nem féregnek! Mert Krisztus sem volt az! És ha te Krisztushoz hasonlítasz, akkor ne tartsd magadnak féregnek, aki nem jó semmire – ha viszont mégis így látod magad, akkor ne nevezd magad kereszténynek, mert egyrészt nem vagy az, másrészt mert ezzel csak Krisztust káromlod és szégyent hozol az atyai házra!

Sok helyen működik és fertőz ez a szolgálattal és alázatoskodás - de tudd, hogy ez az Isten országában egyáltalán nem érték, ez legfeljebb a Sátán országában érték! Mert amíg nem fiúként élsz, addig nem töltöd be a küldetésedet, addig nem fogsz bátran bizonyosságot tenni, addig csak érdekből fogsz dolgozni, unni fogod az imádságot és a dicsőítést, addig csak szégyent hozol a szellemi életnívóddal Istenre, a te Atyádra! Ha nem élsz fiúként, miután Krisztus téged is megváltott, akkor megtapasod ezt a váltságot!

Mi tehát Isten Fiai vagyunk. És ez lényegében különbözik attól, hogy alázatosnak látszó, jószándékú, de alapjában véve hatástalan vallásos emberek vagyunk. Jézus nem azért halt meg a kereszten, hogy vallást adjon nekünk, hanem hogy fiúvá tegyen bennünket. Láttuk az előbb, hogy a Sátán Jézus életében is folyamatosan a fiúságát akarta ellopni és folyamatosan azt támadta, és a mi életünkben is ezt teszi. És az európai kereszténységet nézve elég sikeres ebben a munkájában, mert a Sátán az örökösökből, a fiakból jószándékú vallásos embereket csinált, akik neveztetnek katolikusoknak, reformátusoknak, baptistáknak, pünkösdieknek, ilyen-olyan kereszténynek. Mindegy, mi a nevünk, csak üljünk otthon szegényen, és legfeljebb álmodozunk egy jobb, egy gazdagabb, egy krisztusibb világról. És hiába van hatalmas örökségünk, a Sátán azt megengedi, hogy erről az örökségről mindenféle elméleteket és teológiákat készítsünk és nagyokat vitatkozzunk róla, csak ne használjuk! Csak éljünk továbbra is szegényen! És tudjátok kétféle keresztény ember van ma a földön: vannak a Fiak, akik élnek az örökségükkel, és vannak a jószándékú vallásos emberek. Az egyik fiúként is él, az örökségéből él, a másoknak pedig csak papírjai vannak arról, hogy örökös, de közben szegény, mezítelen és vak – ahogy a laodiceai levélben olvasunk erről.

És tudjátok, ez nem csak nekünk baj! Ez nem csak nekünk szégyen vagy nekünk szegénységi bizonyítvány! Ez a mi Atyánkra is szégyent hoz! Mert képzeld el, hogy a gyereked nem veszi fel a tiszta ruhát, amit készítesz neki, hanem minden nap a koszosba megy suliba, nem fürdik, hiába van két fürdőszoba a házban, hiába van ott a sonkászemle a táskájába, állandóan csak a többiektől kunyerál, hiába adtak neki zsebpénzt a szülei, lop a közértből – akkor ez a gyerek a szüleire is szégyent hoz! Ugyanígy ha mi hirdetünk egy gazdag és gondoskodó Istent, de élünk szegényen és gondozatlanul, akkor ezt az Atya is úgy értékeli, hogy mi nem becsüljük meg azt, hogy az ő fiai vagyunk – sőt, megvetjük az ő megváltó munkáját! Pedig az Atya értünk munkálkodott, értünk hozott áldozatot, lepecsételte az örökbefogadó levelét a saját Fia vérével – erre tessék, az örökösök csak nyöszörögnek a szakadt és koszos gönceikben, és nem élnek az örökségükkel! Pedig nekünk úgy kellene élnünk, hogy a mi szellemi életnívónk az atyai ház dicsőségét mutassa be! Mert sokszor a keresztények szellemi életnívóját nézve arra a meggyőződésre jut a világ, hogy Isten egy szegény, egy beszűkült, egy gyenge, egy vak, egy közömbös Isten, ha egyáltalán létezik – mert sokszor ha ránéznek a „gyermekeire”, akkor még ebben sem lehetnek biztosak. Pedig Istennek éppen az a célja, hogy a hívők szellemi életnívójából a világ meglássa, hogy van Isten, és hogy ez az Isten egy hatalmas, egy szerető, egy erős, egy gondoskodó Isten! Amikor Jézus itt járt a földön, azt mondta: aki engem lát, az Atyát látja. És mielőtt elment volna, azt mondta a tanítványoknak: figyeljete, ettől kezdve aki benneteket lát, az engem lát! (A János 17:18-23-ban mondja ezeket Jézus.) Éljete méltó módon ehhez az örökséghez, mert annyit lát belőlem a világ, amennyit ti bemutattok nekik! Ezért nagyon nem mindegy, hogy mit mutatunk és hogy hogyan élünk! Mert ha állandóan csak takarjuk Jézust a mi beszédünkkel és cselekedeteinkkel, akkor Jézus előbb-utóbb kiáll az életünk mögül. Jegyezzük meg, nekünk nem az a dolgunk, hogy magunkat mutogassuk a világnak, hanem hogy Jézus Krisztust mutassuk be a világnak!

Szeretnék még egy példát hozni ennek az állapotnak vagy pozíciónak az érzékeltetésére. ez pedig az előbb említett tékozló fiúról szóló példázatban a fiatalabbik fiú. Mert mi is olyanok vagyunk, mint a kisebbik fiú, aki hűtlenül elhagyta a szülői házat, eltékozolta minden vagyonát és kisémmizve a béresek közé került a disznóvályú mellé. Mert bennünket is így semmiz ki a Sátán, és az életünket nem Isten fiaiként, nem Isten képmásaiként éljük, hanem Isten ellenségeiként és a bűn rabszolgájaként. Ez a Biblia jellemzése az emberről. Azonban minden tékozló fiúnak megvan a lehetősége visszafelé az atyai házba, egyszerűen azért, mert ismeri az utat. Mert minden emberben él egy kiolthatatlan vágy Isten után. Ha meg elnyomná ezt a vágyat, akkor marad a mi szavunk és igehirdetésünk, marad a Biblia, amely mind útmutató visszafele az Atyához. És aki rálép erre a hazafelé vezető útra, magába száll és kimondja, hogy „vétkeztem ellened, bocsáss meg”, és utána kiszáll magából és tényleg haza is megy az Atyához (egy vasárnapi iskolás gyerek mondta ezt így), annak az Atya megbocsát, annak az ujjára felhúzza a fiúságot jelentő gyűrűt, és azt visszahelyezi abba a pozícióba, amelyből kiesett. Mert mi fiak vagyunk az atyai házban, és nem béresek! Nem rabszolgák, fizetett vagy fizetés nélküli alkalmazottak! Fiak vagyunk, és a fiúsággal előjogok járnak, a fiúsággal bizonyos jogosítványok járnak, a fiúsággal örökség vár, és ezekért nem teljesíteni kell, nem megdolgozni kell, nem fizetni kell, keresztséggel, gyülekezeti tagsággal, adakozással vagy bármi mással, hanem kizárólag azért birtokolhatjuk őket, mert fiak vagyunk. Egy fiúnak nem kell semmit tennie ahhoz, hogy használhassa az atyai nevet, hogy lakhasson az atyai házban, hogy birtokolja vagy használhassa mindazt, amit otthon talál. Ez egy nagyon fontos dolog: a fiúság NEM teljesítménytől függő állapot! A szolgaság, a béresség igen – de a fiúság nem. De lehet az atyai házban béresként is élni, ahogy az előbb láttuk az idősebbik fiút a példázatban: nem érti, mi a fiúság lényege. Azt mondja neki az atya, hogy mindig velem vagy és mindenem a tiéd – ő meg csak melózik, és számol, és fizetséget akar, és közben boldogtalan, és semmit nem jelent neki a fiúsága. Sokan élnek így ma, keresztények. Béresként az atyai házban.

Ennél már csak egy rosszabb van: koldusként élni az atyai házban. Koldus-mentalitással élni az atyai házban. Ez még nagyobb szégyen az atyai ház számára. Erről volt szó korábban is: az atyai házban, a teli hűtőszekrény előtt, a ruhákkal teli szekrények előtt rongyosan ételért könyörgünk. Ez koldus-mentalitás. És hiába tudjuk az atyai ház házirendjét, hogy keressétek előbb Isten országát, akkor az étel, a ruházat megadatik, azaz automatikusan jár, mi még mindig kunyerálunk és koldulunk. Persze, mert nem keressük mindenekeelőtt Isten országát, és mert tényleg szegények vagyunk. De mondjátok, melyik szülő örülne annak, hogy a fia koldul, holott ő mindent megadna neki, ha kérné?! Erről beszéltem az előbb, amikor arról volt szó, hogy sokszor a viselkedésünkkel szégyent hozunk a mi mennyei Atyánkra, mert ha mi koldulunk,

vagy béresekként dolgozunk teljesítménybérben otthon, akkor mit gondolnak az emberek Istenről, és vajon lesz-e kedvük „hazajönni”?

Csak hogy félre ne értsük: mi tényleg koldusok voltunk és tényleg béresek voltunk – de már nem vagyunk azok! Ha elfogadtuk Krisztus váltságművét, ha megbékültünk a mi Atyánkkal, ha újra van bejárásunk az atyai házba, ha Isten fiainak neveznek bennünket, akkor viszont ne gondolkozzunk szolgai módon vagy koldus módon! Mi a fiúság lelkét kaptuk, nem a szolgaság lelkét! A Sátán rengeteg hívő embert tud becsapni azzal, hogy ha tényleg ezt akard, akkor menj haza, menj vissza az atyai házba, és élj ott béresként vagy koldusként! Csak ne élj ott fiúként! Csak ne használd azokat a jogokat, amik fiúként automatikusan a tiéd lesznek! Csak ne vedd birtokba az örökségedet! Ez egy hibás gondolkodásmód – ezért mondja a **Róma 12:2**:

Újítsátok meg az egész gondolkodásmódotokat, és gyökeresen változzatok meg!
(Egyszerű fordítás)

Hadd mutassam be egy példán keresztül, hogyan működik ez a hibás gondolkodásmód:

A világban működő hatalmi rendet Isten úgy alkotta meg a teremtéskor, hogy annak a csúcán ő áll, azután az ember, akit a földön való uralkodással bízott meg, azután pedig a többi teremtmény. A Sátán nem volt benne ebben a hatalmi leosztásban, eredetileg neki nem volt uralma az ember felett. Ő legfeljebb a harmadik lehetett ebben a hatalmi rendben. Azonban jött a bűnbeesés, és az ember a Sátán hatalma alá került. Első maradt Isten, a második lett a Sátán, akinek uralma lett a bűn által az ember felett, és az ember lecsúszott a harmadik helyre. És a Sátán azt vett el az embertől, amit csak akart, hiszen az ember alacsonyabb helyen volt, mint ő, és az ember már az ő rabszolgaságában élt. Azonban Jézus Krisztus lefegyverezte és legyőzte a Sátán hatalmát, és ezt a hatalmi pozíciót visszaadta az embernek, az újonnan született embernek, akit kihozott a Sátán és a bűn rabszolgaságából, és visszahozta az atyai házba. Íme néhány ige ennek az igazolására, hogy lássátok, hogy ennek az igazságnak bibliai alapjai vannak:

Márk 16:17-18 – *Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak.*

1János 4:4 – *Ti Istentől valók vagytok, gyermekeim, és legyőztétek őket (az antikrisztusokat), mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.*

1János 5:4 – *Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.*

1János 5:18 – *Tudjuk, hogy akik Istentől születtek, nem maradnak benne a bűnben. Isten Fia megőrzi az Isten gyermekeit teljes biztonságban, hogy a gonosz ne árthasson neki. (Egyszerű fordítás)*

Efézus 6:11-13 – *Öltsétek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok.*

2Timóteus 1:7 – *Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő (a hatalom), a szeretet és a józanság lelkét.*

Róma 16:20 – *A békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt a lábatok alatt hamarosan.*

Jakab 4:7 – *Álljatok ellen az ördögnek és elfut tőletek!*

Lehetne sorolni tovább is az igéket... Szóval az ember a megváltás által visszakerül az atyai házba, a fiúság pozíciójába, és immár győztesként, örökösként, az atyai ház tekintélyének és hatalmának birtokosaként élheti tovább az életét. Tehát visszakerül a második helyre, a bűnnek, a Sátánnak többé nincs hatalma felette, az már a lábunk alá van vetve, és nem a fejünk fölött van! A fiak felett már kizárólag az Atyának van hatalma, a fiak már csak neki tartoznak engedelmisséggel, mint gyermekek az ő atyjuknak. Azonban sok fiúnak a gondolkodásmódja és viselkedése marad olyan, mint amilyen régen volt, azaz a pozíciója szerint a második helyen van, de a gondolkodása és a viselkedése szerint még mindig a harmadik helyen maradt. Egyszerűen úgy viselkedik, mintha még mindig ki lenne szolgáltatva a Sátánnak és a bűnnek. És amikor jön a Sátán, jön a kísértés, elkezd nyavalyogni, siránkozni, menekülni, mert ezt szokta meg. És elfut. Pedig láttuk: Jakab levelében nem azt mondja az Írás, hogy fussatok el, ha jön a Sátán, hanem épp ellenkezőleg: már ti vagytok hatalmi pozícióban, ezért álljatok meg, éljete a fiúságotokkal, és akkor a Sátán fog elfutni tőletek! És amikor imádkozol szabadulásért, gyógyulásért, a kéréseidért, akkor nem a harmadik helyről kell nyöszörögnöd a második hely felé, hogy „légy szíves Sátán, menj onnan, mert az az én helyem...”, hanem a második helyről hatalommal szólsz a harmadik helyre, hogy Sátán, távozz, mert az nem hozzád tartozik, hanem az atyai házhoz, az Isten országához tartozik! Neked onnan menned kell! És ha ebből a pozícióból az atyai ház tekintélyével parancsolsz, akkor a Sátán el is megy!

Ne értsétek félre: ez nem valamiféle hívő nagyképűség vagy túlzó magabiztosság, ez nem az a karizmatikus gőg, amitől úgy félnek a nem-karizmatikusok. Ha a magunk hatalmára hivatkozva keménykedünk a Sátánnal szemben, akkor nincs esélyünk, elkalapál bennünket, mint Skéva fiait az ApCSel 19-ben. Érdemes elolvasni azt a részt: Skéva fiaival, a Jézusra csak hivatkozó, vallásos emberekkel a Sátán el tud szórakozni. De Pállal már nem tud elszórakozni! A fiakkal nem tud elszórakozni! Akik az atyai ház tekintélye alatt élnek, azok felett a Sátánnak nincs uralma, sőt, azoknak van uralma a Sátán felett! Mert a megváltás nem egy döntetlen pozíciót ad nekünk a Sátánnal szemben, erről sehol nem olvasunk a Bibliában, hanem egy kifejezetten győztes pozíciót ad a Sátán felett!

Van egy olyan szituáció, amikor ezt különösen nehéz elhinni. Amikor a padlóra kerülsz. Teljesen mindegy, hogy milyen okból, de ítélet ér. Azonban jegyezzétek meg, hogy ez az ítélet a fiúsági pozíciót egyáltalán nem semmisíti meg! Ha az én kisfiam valami rosszat tesz, akkor büntetést kap érte, hogy tanuljon belőle. Azonban attól még a fiam marad! Nem rakom ki az utcára! Még akkor sem raknám ki, ha embert ölne. Akkor is a fiam maradna. A büntetését természetesen le kellene töltenie, de a börtönben is a fiam maradna, sőt, ha halálos ítéletet kapna, akkor a temetőben is a fiam maradna! A Sátán nagyon szeretné elhítenni velünk azt, hogy ha elbukunk, ha meggyengülünk, ha valamit elrontunk, akkor az atya kirúgott bennünket a házából! És a Sátán nagyon szeretné elhítenni velünk, hogy erről szól a keresztény élet: egyszer kinn, másszor benn, és ki tudja, melyik pillanatban hol, mert elég egy rossz szó, és máris repülünk. Aztán ha visszakuncsorogjuk magunkat, akkor a következő hibáig visszafogad bennünket az atya. NEM – ezt nem a Biblia tanítja, hanem ezzel a Sátán akar átverni és elbizonytalanítani bennünket! Hogy soha ne tudjuk, hogy hova tartozunk! Azt hiszitek, hogy a tékozló fiú soha többet semmi rosszat nem követett el, miután visszafogadták őt az atyai házba?! De nem ment el többet! Csak maradj te is az atyai házban, mert ott rendbe tudsz jönni, ott helyre tudsz állni. Lehet, hogy fegyelmezésben lesz részed, büntetésben lesz részed, de akkor is fiú maradsz!

Ezt a témát azzal szeretném lezárni, hogy tanuljuk meg, a fiaknak kettős természetük van. Ez valamilyen szempontból még Jézusra is igaz volt! Olvassuk el a **8. zsoltárt** – sokat tanulhatunk belőle erről a kettős természetről!

Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet! Gyermekek és csecsemők szája által is építetd hatalmadat ellenfeleiddel szemben, hogy elnéimítsd az ellenséget és a bosszúállót. Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó - mondom -, hogy törődsz velem, és az emberfia, hogy gondod van rá?

Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. Úrrá tetted kezéd alkotásain, mindent a lába alá vetettél: a juhokat és marhákat mind, még a mezei

vadakat is, az ég madarait, a tenger halait, amelyek a tenger ösvényein járnak. Ó, Urunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön!

Mit olvasunk az első öt versben? Hogy ha Istenre nézek, az Atyára, a Teremtőre, akkor mekkora vagyok? Mint egy fűszál. Semekkora! Te jó ég, mennyire porszemnyi az életem, az amit tehetek, az a néhány évtized, amit végigélek! És Isten mégis törődik velem! Ő mégis számon tartja az én porszemnyi életemet is!

És mit olvasunk a második öt versben? Hogy kevésbé tett kisebbé bennünket az Atya önmagánál, hogy dicsőséggel és méltósággal koronáztattunk meg, hogy mindent a lábunk alá vetett és uralkodásra hívott el bennünket a mi Teremtőnk! Te jó ég, milyen hatalmas az életem, mennyi mindent tehetek, mekkora lehetőséget kaptam!

Értitek ezt a kettősséget? Egyszerre vagyunk fűszálak és uralkodók. Egyszerre vagyunk bárányok és oroszlánok. Jézus is ilyen volt! Amikor vallatták és kínozták, akkor nem szólt, akkor bárány volt. De amikor meg kellett tisztítani az atyai házat, a templomot, amikor ki kellett állni az atya akaratáért, amikor ítéletet kellett mondani a farizeusokra, amikor le kellett győzni a Sátán uralmát, akkor már nem bárányként viselkedett, hanem oroszlánként, Júda oroszlánjaként!

Tudjátok, sokszor ezt a kettős természetet szétszakítjuk. Vannak olyanok, akik állandóan csak porszemnek tartják magukat. Én csak egy lengedező fűszál vagyok, akit mindjárt letapos valami nagy marha, úgyse számít semmit az életem. Jaj nekem, miért is vagyok a világon? Ez sok evangéliumi hívőre jellemző, így szoktak imádkozni: „ó én nyomorult féreg, én utolsó bűnös...” Igen, azok voltunk ott a disznóvályú mellett, de az atyai házba ne viselkedjünk féregként! Olvassuk el a zsoltár második öt versét is! Mert ez meg pont az ellenkezője – és ez önmagától, az első öttől elszakadva pedig leginkább a túlfűtött karizmatikusokra jellemző: majd én uralkodok mindenki felett, mert nekem van hatalmam, de akkora...! Az ilyenek meg a zsoltár első öt versét nem olvassák soha. Nincs bennük alázat.

Isten fiainak kettős természetük van: egyszerre fűszálak és uralkodók. Miért? Mert nem fűszál-típusú uralkodóból csak egy van: az Atya Isten. Viszont ha mi fűszálként az Atya házához tartozunk, akkor az uralkodói pozíció is a miénk, és leszünk fűszál-uralkodók. Azaz fiak. Akiknek önmagukban, az Atya nélkül nincs hatalmuk, az Atya tekintélye alatt, az atyai házban fiúként azonban minden a lábunk alá van vetve! Bárányok vagyunk és oroszlánok. Csak ezt a két oldalt a helyes irányba kell fordítani. Az Atya felé legyünk engedelmesek, de a bűn felé legyünk oroszlánok! Sok hívő pont fordítva csinálja: elkezd Istennel harcolni, ordít a saját testvéreivel a gyülekezetben, aztán ha jön a kísértés, a bűn, a depresszió, a keserűség, akkor birka módon megy bele.

És a legutolsó dolog, amit szeretnék még elmondani most, hogy hogyan élhetünk a fiúságunk hatalmával.

Ezt Jézustól lehet megtanulni, és érdemes is megtanulni tőle, mert hiszem, hogy akkor sokkal kevesebb kudarc fog érni bennünket ebben a témában. Amikor Jézus gyakorolta a hatalmát, azaz hirdette az Isten országát erővel és hatalommal, amikor gyógyított, szabadított, bűnösöket állított helyre, akkor nem kezdett el vallásos imákat mondani, hogy 'Uram könyörülj, kérünk, cselekedj, Uram, légy irgalmas hozzánk, ha neked ez kedves, kérünk...' – nem ezt csinálta! Akkor legalábbis nem ezt csinálta! Csinálta ezt éjszakánként a magányos imádkozásaiban, ott közbenjárt, ott könyörgött, ott kérlelte az Atyát, ott küzdött és tusakodott, verejtékezett, de amikor az emberek között gyakorolni kellett a fiúsági pozícióját, akkor csak annyit mondott: „Akarom hogy meggyógyulj!” Vagy azt mondta: „Távozz belőle Sátán!” „Kelj fel és járj!” – Így olvassátok ti is az evangéliumokban? Akkor nem volt imakoncert meg gyülekezeti böjtlánc! Akkor a hatalom gyakorlása volt. Akkor az atyai tekintéllyel való élés volt. De ehhez nem elég az, hogy a szükség pillanatában előrangatjuk a születési anyakönyvünket és belobogtatjuk a Sátán előtt meg a világ előtt! Ehhez minden nap, reggel és este ott kell élni az Atya házában, sőt, életünk minden pillanatában fiúként kell viselkednünk. És a fiúsággal együtt jár az imádkozás, a böjtölés, a rendszeres közbenjárás is, az Atyának való folyamatos engedelmisség, az ő vezetésének követése is. És ha ezek működnek az életünkben, akkor a hatalom gyakorlásával sem lesz baj. Abból szokott baj lenni, hogy sosem megyünk fel a magunk Gecsemánéjába verejtékezve könyörögni, és sosem mondjuk azt az Atyának, amikor a legdrágábbat kéri tőlünk, hogy

„legyen meg a Te akaratod!”. Ez a baj! És ezért nem tudunk sokszor élni a fiúságunkkal együtt járó jogokkal sem, mert nem teljesítjük a fiúsághoz tartozó alapvető feltételeket sem. Nem élünk egy fiakhoz illő, méltó életet a mindennapokban. Élünk az atyai házban szolgaként, koldusként, vagy esetleg hazajáró vendégként, aki ha valami baja van, ha valami szüksége van, akkor gyorsan hazaszalad, és kihasználja a szülői házat. De ez nem illik a fiakhoz. Egy szerető fiú nem így él. Egy szerető fiúnak nem csak akkor kell az atya, ha üres a pénztárca vagy üres a lélek. Sajnos ez a mentalitás is kísérti az Isten népét. De te legyél szerető fiú! Te élj minden nap Isten fiaként! Ne élj szolgaként, koldusként, vendégként, hanem élj fiúként! Gondolkozz fiúként. Viselkedj fiúként! És akkor birtokba tudod venni a te örökségedet is!

AZ EGYÜTTMŰKÖDÉSI SZERZŐDÉS

1. Teremtéstörténet: Ádám az Atya helyett

Ahhoz, hogy megérthessük, hogy is működik az Isten és az ember közötti együttműködés, a Biblia legelején kell kezdenünk ennek a témának a tanulmányozását. A teremtéstörténet bemutatja, hogy mi volt Isten célja az emberrel – ez a legelső dolog, amit meg kell értenünk. Nagyon fontos, hogy ezen a téren is biblikus legyen a gondolkodásunk!

Azt ugye mindannyian tudjuk a Bibliából, hogy Isten teremtette meg Ádámot. Az „ádám” szó azt jelenti: „emberi lény”. Ádám mindannyiunkat képvisel: amit Isten Ádámmal tett, azt az egész emberiséggel tette, amit neki ígért, az minden embernek ígérte, amivel őt sújtotta, azzal téged és engem is sújtott. A teremtéstörténetről kezdve Ádám képviseli Isten történetében az egész emberi nemet.

Mi volt a célja Istennek Ádámmal – vagyis az emberiséggel? Azt olvassuk a teremtéstörténetben, hogy Isten Ádámnak, Évának és utódaiknak adta az egész föld és annak minden teremtménye fölötti uralmat. Ezt az **1Mózes 1:26-28**-ban olvassuk:

Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon, az egész földön és mindenben, ami a földön csúszkál... Isten megáldotta őket és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön mozgó minden élőlényen!

Ezt erősíti meg a **Zsoltár 115:16** is:

Az egek az ÚR egei, de a földet az embereknek adta.

valamint a **Zsoltár 8:6-9**:

Kevéssel tetted őt kisebbé önmagadnál (Istennél), dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. Úrrá tetted kezéd alkotásain, mindent a lába alá vetettél: a juhokat és marhákat mind, még a mezei vadakat is, az ég madarait, a tenger halait, amelyek a tenger ösvényein járnak.

A héber „másal” szó, amelyet a Biblia az 1Mózesben és a 8. Zsoltárban is az „uralkodásra” használ, azt jelenti, hogy Ádám – és ezáltal az emberiség – Isten „ügyintézője, sáfára, kormányzója, közvetítője, összekötője és képviselője” volt itt a földön. Ezeket jelenti ez a héber szó.

De nézzük tovább, hogyan kellett ezt megvalósítania. Az **1Mózes 2:15**-höz lapozzunk:

És fogta az ÚRisten az embert, elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze.

Az a szó, hogy „őrizze”, a héber „sámár” szó fordítása, ami azt jelenti: „védelmezni, eredeti állapotában megőrizni”. A bibliai héber nyelv általában az őrszemekkel kapcsolatban használta ezt a szót – tehát Ádám Isten őrszeme volt itt a földön, akin a föld biztonsága múlt.

Csak mellékesen jegyzem meg, mert közvetlenül nem ide tartozik, de a „művelje” kifejezés még érdekesebb, ugyanis itt az a szó szerepel, amit az Ószövetség az „istentiszteletre” és a „dicsőítésre” is használ: a héber „avódáh” Ez tehát azt jelenti, hogy amikor az ember „művelte” a földet, ezzel istentiszteletet mutatott be, Istent szolgálta és dicsőítette minden tétével! A „munka” tehát nem a bűn átkos következménye, hanem az istentisztelet és a dicsőítés egyik módja (látjátok, nem csak zenével lehet dicsőíteni)! Ha ezt végre komolyan vennénk, azt hiszem alapjaiban megváltoznának a hétköznapjain, és a munkahelyünkre is úgy tudnánk gondolni, mint egy templomra!

Tehát Ádám Isten képviselője volt a földön. Erre lett megteremtve. De mit jelent „képviselni” valakit? A szótári meghatározása ennek a szónak: „újra bemutatni, megjeleníteni valakit”. A képviselő annak az akaratát hordozza és jeleníti meg, akinek a képét hordozza, vagyis aki megbízta a képviselővel. Így folytatódik a definíció: „valakinek a képmását bemutatni azt jelenti, hogy annak a személynek a nevében és érdekében hatalommal cselekedni vagy nyilatkozni, azaz teljes jogkörrel helyettesíteni valakit.” És a lényeg a **HELYETTESÍTÉS!**

Ádám – vagyis az ember – tehát Isten teljes jogkörrel felruházott helyettes képviselője a földön. Nem kis dolog ez! De Isten mindent megtett, hogy ezt a megdöbbentő megbízást minél jobban el tudjuk végezni. Annyira hasonlóvá teremtett bennünket önmagához, hogy alig volt köztünk különbség, nehogy megkérdőjelezhető legyen, hogy kit is képviselünk. Az **1Mózes 1:27**-ben ezt olvassuk:

Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette...

A „képmásként” fordított héber szó a „celem”, amelynek a jelentése: „árnyék, másolat, illúzió”. Az illúzió az, amiről az ember azt hiszi, hogy jól látja, de amikor megdörzsöli a szemét, akkor rájön, hogy megcsalták a szemei, mégsem az, amire gondolt. Képzeld el: a teremtett világ lakói ránéznek Ádámra, álmélkodva dörzsölik meg a szemüket, hogy jól látják-e, aztán egy sóhaj kíséretében megszólalnak: „Te jó ég, egy pillanatra azt hittem, hogy Isten, pedig csak Ádám!” Ez a képmás! Ami összetéveszthető az eredetivel.

De szeretnék itt egy kicsit még tovább magyarázni, ugyanis a „celemnek” van egy nagyon sajátos jelentésárnyalata. A „celem nem csupán pontos másolata az eredetinek, hanem kizárólag azzal együtt teljes és működőképes. Képzeld el egy tökéletesen félbevágott CD-lemezt. Az egyik felét nem tudod megkülönböztetni a másiktól. De a fél lemeznek, hiába pont ugyanolyan, mint a másik fele, nincs értelmes funkciója, hiába tennéd be a cd-lejátszóba, sem zenét, sem adatot nem tudnál nyerni, sőt, talán még a készüléked is tönkremenne. A fél CD nem CD. Az eredeti nélküli képmás, vagyis „celem” önmagában nem működőképes. Isten nélkül az ember sem működőképes. Csak Vele kiegészülve alkalmas arra, amire Isten megalkotta!

De folytassuk tovább! Amikor azt olvassuk az **1Mózes 1:26**-ban, hogy „alkossunk embert hozzánk hasonlóvá” – akkor a hasonlóság héber szava, a „démút” nagyon erőteljesen fejezi ki azt, hogy Ádám valóban olyan, mint Isten. Csak két példát mutatok a sok közül a „démútra” más igehelyekből. Az egyik a **2Királyok 16:10**:

Ezután elment Áház király Damaszkuszba Assíria királya, Tiglat-Pilezer elé, és meglátta a damaszkuszi oltárt. Ekkor Áház király elküldte Úrijjá papnak ennek az oltárnak a hasonmását és elkészítésének a pontos leírását. Úrijjá pap pedig megépíttette az oltárt egészen olyanra, mint amilyent Áház király küldött Damaszkuszból.

Még érdekesebb példa a **2Krányok 4:3**:

Alatta bikaalakok voltak körös-körül, minden könyökre tíz jutott, ezek vették körül a tengert. A bikaalakok két sorban helyezkedtek el, amelyeket együtt öntöttek az öntvényel.

Ahogy az ember ránéz egy bikaalakra, és tudja, hogy az bika-alak, ugyanúgy aki ránézett Ádámra, tudta, hogy ő Isten-alak. Ezt jelenti a hasonlóság. Tehát Ádám összehasonlítható volt Istennel. Ahogy az előbb a **8. Zsoltárból** idéztük:

...kevésbé tetted őt kisebb önmagadnál

Olyannyira hasonlónak teremtett Isten önmagához, hogy még arra is képessé tett bennünket, hogy örökkévaló szellemmel rendelkező teremtményeket „hozzunk létre” – azaz gyermekeket, embert, Ádámot, azaz Isten-képmásokat nemzünk. Ilyet semmilyen más teremtményre nem bízott, csak ránk! A többi élőlénynek is vannak természetesen utódaik, de azok nem rendelkeznek örökkévaló szellemmel.

Ugyanebben a zsoltárversben az is szerepel, hogy Isten a saját dicsőségével koronázta meg az embert. A „dicsőség” héber szava a „kávód” – szó szerint azt jelenti: „súly, súlyosság” Mi tesz „súlyossá” egy embert? A tekintély, a hatalom és a felelősség. A dicsőség szava ezt fejezi ki. A görögben a dicsőség szava a „doxa” – ennek a pontos jelentése „az, ami meglátszik, a valóság, amely mély benyomást tesz” – ilyen értelemben használja a klasszikus görög nyelv. Amikor például az **1Korintus 11:7**-ben Pál azt mondja, hogy *a férfi Isten képe és dicsősége*, akkor arra utal, hogy Isten felismerhető az emberben. Persze a Bibliában ez leegyszerűsödik „dicsőséggé, nagybecsüléssé és tiszteletté”. Mindesetre a dicsőség is a képviseléshez tartozó kifejezés, annak a tekintélyére, valóságosságára és „súlyára” utal, akit a képviselő képvisel.

Nos, foglaljuk össze, mit tanultunk eddig: Ádám, aki az egész emberiséget testesíti meg, Istenhez hasonló volt, olyannyira, hogy összetéveszhető volt vele. Isten egyértelműen felismerhető volt Ádámban. Ádám Istent képviselte és helyettesítette itt a földön, bemutatva és beteljesítve Isten, mint a megbízója akaratát és hatalmát. A föld és a teremtett világ rá volt bízva Ádámra, Ádám fennhatósága és kormányzása alatt állt, bár a tulajdonjog Istennél maradt. A dolgok jobbra vagy rosszabbra fordulása a megbízástól kezdve Ádámától függött. Ádám miatt lehetett a föld áldottá és átkozottá egyaránt.

Mindebből meg kell tanulnunk egy nagyon fontos alapelvet: **Isten a teremtéstől fogva úgy határozott, hogy a teremtett világban minden tettét az emberek által viszi véghez, nem pedig tőlük függetlenül! Úgy döntött, hogy saját mindenhatóságát és szuverén akaratának beteljesülését hozzáköti az emberi nemhez, és csak általuk fog szólni és munkálkodni.** Ez az istenképűségünk lényege.

Ezt az istenképűséget a bűn eltorzította, de nem törölte el. Az ember a bűneset után is eszköze és megvalósítója Isten akaratának, csak tökéletlen és esetleges eszköze. Hiába adatott a sokféle törvény segítségként, hiába adtak a próféták segítségként, az ember ezt a feladatot nagyon esetlegesen tudta csak betölteni a bűn miatt. De be tudta tölteni, mert Isten döntése, hogy az embereken keresztül cselekszik a földön, a bűn miatt nem változott meg. Ezért mondja a teológia azt, hogy az ember istenképűsége a bűn miatt torzult és korlátozódott, de nem szűnt meg! A Biblia tele van ennek az igazolásával. Most csak két példát mondok, két különböző típusú példát az Ószövetségből:

Dániel a babiloni fogságban megtalálja Jeremiás próféciját a fogság végéről. Elolvassa, hogy mindjárt vége a fogságnak. Mit csinálnánk mi? Hátradőlnénk a karosszékünkben, és fellélegeznénk, hogy mindjárt itt a szabadítás, mert Isten megígérte. És mit csinált Dániel? Olvassuk el a **Dániel 9:3**-at:

Az Úristenhez fordultam, hozzá folyamodtam imádsággal és könyörgéssel, böjtölve, zsákruhában és hamuban.

És a **Dániel 10:12**-ben ezt mondja Gábiel arkangyal:

Én a te imádságodra jöttem!

Isten Dánielen keresztül hozta el a fogságból való szabadulást. Miért? Nélküle nem tudta volna? Dehogynem. De úgy döntött, hogy nem fogja! Úgy döntött, hogy csak az emberekkel közösen cselekszik mindent!

A másik ige – az ellenkező előjellel – talán a legerőteljesebb igazolása ennek az alapelvnek: az **Ezékiel 22:30-31**:

Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállana a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam. Ezért kitöltöm rajtuk dühömet, megsemmisítem őket haragom tüzevel, fejükre olvasom tetteiket! - így szól az én Uram, az ÚR.

Isten szeretett volna valamit tenni: szeretett volna irgalmasságot gyakorolni. De nem volt hozzá emberi partner. És hiába szeretett volna megkegyelmezni Izráelnek, az emberi együttműködés hiányában pusztítania kellett a saját népének. Mert Isten úgy döntött, hogy kizárólag az emberekkel közösen munkálkodik, egyedül nem tesz semmit. Amiben partnerre talál akár egyetlen ember személyében, mint ahogy itt csak ennyi kellett volna, abban együtt munkálkodik az emberrel. Egyébként nem tud, mert nem akar. Nem azért, mert képtelen, hanem mert így döntött. Mert önként hozzákötötte magát az emberhez. És ez óriási felelősség. Lehet, hogy ez a felelősség megrémiszt bennünket. De van egy másik lehetőség is: ezt a felelősséget felfoghatjuk megtiszteltetésként, méltóságként, hiszen eredetileg is ezt jelentette. Isten munkatársai, partnerei lehetünk a világ legnagyobb küldetésében: a teremtett világ helyreállításában és kormányzásában! Kéz a kézben dolgozhatunk a világmindenség teremtőjével! Képviseletjük őt, és a szája, a keze, a lába, a teste lehetünk, amelyen keresztül megszólalhat, cselekedhet, gyógyíthat, szabadíthat, világot és sorsokat formálhat! Ez aztán életcél és életmód! Bernald Shaw-nak van egy mondása, amit én a Bibliám belső oldalára kiírtam, nagyon ideillik: „Az igazi öröm az életben egy hatalmasnak elismert cél elérésében eszköz lenni. A világot megváltoztatni és jobbá tenni, és nem egy jelentéktelen, önző, beteges és panaszkodó kis szőrcomónak lenni, aki folyton csak szemrehányást tesz a világnak, mert az nem az ő boldogságát tartja szem előtt...” Hát van annál hatalmasabbnak elismert cél, amiben mi emberek részt vehetünk annál, hogy Isten társai lehetünk a teremtett világ megjobbításában?!

Hadd ismételjem meg, mert ez az egyik legfontosabb üzenete a Bibliának: **Isten a teremtéstől fogva a megváltáson keresztül úgy határozott, hogy minden tettét az emberek által viszi véghez, nem pedig tőlük függetlenül! Úgy döntött, hogy saját mindenhatóságát és szuverén akaratának beteljesülését hozzáköti az emberi nemhez, és csak általuk fog szólni és munkálkodni.**

2. Megváltás: a Fiú az Atya helyett

Tovább kell lépnünk. Isten a föld feletti uralkodás jogát Ádámra ruházta. Nagyon fontos, hogy csak az uralkodás jogát ruházta rá, a tulajdonjogot nem! Azonban az uralkodásra való jog is olyannyira komoly dolog volt, hogy Ádám ezt a jogot tovább is adhatta. És sajnos tovább is adta a Sátánnak. Amikor a Sátán megkíséرتi Jézust, emlékeztek mit mondd neki, amikor arra kéri, hogy boruljon le előtte: „Neked adom mindezt a hatalmat és dicsőséget, mert nekem adatott, és én annak adom, akinek én akarom...” Ki adta neki ezt a hatalmat? Isten? Dehogynem! Mért adná Isten a saját világának kormányzását a legnagyobb ellensége kezébe?! Az ember adta át neki azáltal, hogy önként az ő szolgálatába szegődött, és felmondott az eredeti megbízójának. Isten ennyire komolyan gondolta a hatalmi jog átadását az ő képmásának, hogy azt el is herdálhatta. Azzal vissza is élhetett. És a bűneset arról szól, hogy ezt Ádám meg is tette. Ezért nevezte Jézus háromszor is a Sátánt „e világ fejedelmének” az evangéliumokban: a János 12:31, 14:30 és a 16:10 versekben. Azt hiszitek Isten akarta a Sátánt e világ fejedelmének tenni? Dehogynem, ő az embert akarta e világ fejedelmének. Csakhogy az ember elherdálta a hatalmát, önként továbbadta a Sátánnak. Ez nem Isten miatt történt így, hanem az ember miatt. (De ne felejtjük el, a tulajdonjog még mindig Istennél maradt, azt Ádám nem adta tovább a Sátánnak, mert azt Isten sem adta oda neki!)

Azonban nem ez az emberiség történetének a vége! Mert annyira teljes és végleges volt Istennek az a döntése, hogy a teremtett világ sorsát végérvényesen az emberi nemhez köti, hogy az elherdált uralkodói jog visszaszerzése sem ment másként, csak az emberi nem keresztül: Isten Fiának megtestesülésén,

vagyis az Isten emberré-válásán keresztül! Gondoljátok ezt végig: Isten rábízta az emberre a maga képviselőt a teremtett világ előtt, és ezt a képviselő elherdálta. Isten mindenható, elrendezhette volna ezt másképp is. De ő úgy döntött, hogy „emberben gondolkodik”. Mert neki ennyire fontos az ember. És úgy fogja rendbehozni ezt a felfordulást, hogy az ember, aki megérdemelné, hogy Isten kizárja a körből, valahogy mégis bennmaradhasson. Valahogy helyreállhasson és visszakerülhessen az eredeti pozíciójába. Isten olyannyira az emberekhez kötötte saját magát, hogy a rendezéshez a Mindenható Jézus Krisztusnak nem volt elég a mennyben intézkednie, magára kellett vennie az emberi testet, az emberi sorsot, az ember bűnét és az ember ítéletét. Istennek az emberiség részévé kellett válnia. Mert ő így döntött. Még a legkritikusabb rendszerhibánál sem dönt úgy Isten, hogy az ember nélkül cselekszik. Amikor a teremtett világ sorsa múlik a döntésén, akkor is az emberi nemre keresztül cselekszik. Ádámon, a második Ádámon keresztül, Jézus Krisztuson keresztül, az emberré lett Istenen keresztül!

A mi hitünk arra az igazságra épül, hogy Jézus Krisztus az emberré lett Isten. Ezt sok helyen igazolja a Biblia – csak néhány ezek közül:

János 10:30 - *Én és az Atya egy vagyunk.*

János 14:9 - *Aki engem lát, látja az Atyát.*

János 1:18 - *Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.*

Máté 11:27 - *Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni.*

Már ezekből az igékből is kiderül, hogy Jézus Krisztus Isten képmása, megtestesítője, helyettese a Földön, de még két ígét szeretnék ennek igazolására hozni, amelyekben benne van ugyanaz a „képmás” kifejezés, amelyet a teremtéstörténetben az emberi nemre vonatkozóan olvastunk. Az első **a Zsidókhöz írt levél legeleje:**

Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette. Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült.

A másik íge pedig a **Kolossé 1:15:**

Ő (Krisztus) a láthatatlan Isten képe.

Jézus Krisztus a láthatatlan Isten kiábrázolója, képmása a földön. A görög nyelvben az első szó, amelyik a Zsidókhöz írt levélben szerepel „képmásként” fordítva a „karakter” szó, ebből származik a „karakter” szavunk, és ez szó szerint azt jelenti: „véset”. A Kolossé 1:15-ben szereplő szó pedig az „eikon”, ebből származik az „ikon” szavunk, ami „képmást” jelent, de szó szerint „megvalósulást”. Tehát Jézus Krisztus lett az, amivé Isten eredetileg Ádámot és az emberi nemet megteremtette. Amit Ádám elveszített, azt a második Ádám visszaszerezte. Az a tökéletes uralkodó, helyettesítő, képviselő, akit nem érintett a bűn, aki tökéletesen meg tudta valósítani az Atya akaratát, Jézus Krisztus volt. És mindaz, amit az Atya eltervezett, az emberré lett Fiún keresztül valósult meg, **mert Isten úgy döntött, hogy minden tettét az emberi nemhez hozza kapcsolva viszi véghez.** Ezért kellett a Fiúnak emberré lennie! Mert Isten nem változtatta meg az eredeti döntését.

És most jön a legizgalmasabb rész, ami már minket érint:

3. Küldetés: fiak a Fiú helyett

Ez a képviselet harmadik állomása, amikor az Atya akaratát, képviseletét és helyettesítését itt a földön nem a Fiú, hanem a fiak valósítják meg.

Amikor mi hit által elfogadjuk a második Ádám, a názáreti Jézus Krisztus helyreállító áldozatát és munkáját, akkor visszakerülünk az eredeti pozícióba. Akkor újra Isten képviselőivé válunk azáltal, hogy Isten „újonnan teremt” bennünket az egyetlen tökéletes képviselője, Jézus Krisztus hasonlatosságára. Az emberré lett Fiú fiakká teszi a megváltott emberiséget. És ezzel ez úgy fejezet nyílik Ádám, vagyis az emberi nem életében és sorsában: itt a földön az emberré lett Isten, Jézus Krisztus képviselőivé és képmásaivá válunk. Isten pontosan úgy tekint ránk, mint Jézus Krisztusra. Ez nagyon fontos igazság: amikor az Atya Jézust, a Fiát nézi, akkor bennünket, a megváltott embereket is látja, és amikor minket néz, akkor Jézust, az Ő Fiát is látja. Mert a megváltott és újonnan teremtett ember Krisztushoz lett hasonlóvá, Krisztussal lett eggyé, Krisztus képmása lett. Jézus Krisztus ebben az értelemben az egyetlen közvetítő köztünk és Isten között. Nem az imádságainkat közvetíti, hallja azt az Atya nélküle is, nem nagyothalló – hanem az istenképűséget közvetíti. Az eredeti pozíciónkat közvetíti. A hatalmi jogkörünket közvetíti. Az isteni megbízásunkat közvetíti. Ezeket csak általa tudjuk birtokba venni, erre a feladatra csak általa vagyunk képesek, Isten és a Sátán, és az egész teremtett világ is csak általa lát bennünket az eredeti Isten-képmási és Isten-megbízotti állapotunkban és funkcióinkban. Tudatok követni?

Nézzük az igeverseket:

János 1:12 – *Mindazokat pedig befogadták (Őt), Krisztus felhatalmazta arra, hogy Isten fiaivá legyenek.*

Galata 4:4-7 - *...amikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vetve szolgaságra. De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk. Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: Abbá, Atya! Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is.*

És még egy a sok közül a **Róma 8:15**

Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok.

Azt, hogy a Fiú képmásai vagyunk, szó szerint, ráadásul ugyanazzal a szóval kifejezve, amivel a Fiú képmása az Atyának, a **Róma 8:29-30**-ban találjuk megírva:

Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez... Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

A megváltottak Krisztushoz hasonlóak. Eredetileg Istenhez voltunk hasonlóak, de elvesztettük ezt a hasonlóságot a bűneset miatt. De eljött a második Ádám, Krisztus, aki pontosan olyan, mint Isten (maga mondta: aki engem lát, az Atyát látja”), ezért ha mi a Fia képéhez hasonlítunk, a végeredmény ugyanaz, mint eredetileg volt: Istenhez fogunk hasonlítani. A különbség csak az, hogy ehhez szükség van Krisztusra, mint közvetítőre.

Mivel Jézus Krisztus fizikai valóságában nincs itt a földön, ezért most, az ő második eljövételéig mi vagyunk Krisztus Teste, azaz fizikai jelenléte a földön! És mivel Krisztus az Atya képmása és képviselője, így Krisztus által most újra mi vagyunk azok. Ezt írja le az **1Korintus 12:27. vers**:

Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.

Mit jelent mindez a gyakorlatban? Azt, hogy ahogyan az eredeti terv szerint az Atya végérvényesen hozzákötötte magát az emberi nemhez, és semmit nem cselekszik nélküle, ugyanúgy a Fiú is hozzákötötte

magát az emberi nemhez, a megváltottakhoz, az ő Testéhez, a gyülekezethez, és semmit nem cselekszik nélküle. Krisztusnak a földön emberekre van szüksége, hogy képviseltesse magát, ahogyan az Atyának is emberekre, és a bukásunk után az új emberre, Krisztusra volt szüksége, hogy képviseltesse magát. Az Atya embere eredetileg Ádám volt. Vagyis az emberi nem volt. A bűneset után a második Ádám, Jézus lett. Jézus emberei pedig mi vagyunk, a megváltottak, az Ekklezsia. Azt mondta Jézus a **János 20:21**-ben:

Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.

Küldöttek vagyunk. ÚJRA! Amit elveszítettünk a bűnesetkor, azt visszanyertük az újonnan teremtésünkkor Krisztus által. A küldötteknek hatalmuk van, súlyuk van, dicsőségük van – amikor a küldőt képviselik. Soha nem a küldött a fontos, hanem mindig a küldő. Nem a küldött érdeke, kényelme, elvárása, akarata a fontos, hanem a küldőé. De éppen ezért nem a küldöttnek kell biztosítania a megfelelő körülményeket, a működő hatalmat, a szükséges forrásokat, hanem a küldőnek. A küldöttnek egyetlen feladata és felelőssége van: képviselni a küldőt. A többi a küldő dolga és felelőssége.

Jézus is küldött volt, ezért volt hatalma. Az Atyától kapta, aki elküldte Őt. Az Ő nevében használta a világ legnagyobb erőforrását és a teremtett világ legnagyobb hatalmi jogosítványait. És mivel küldött volt, nem a maga akaratát vitte véghez, hanem az elküldője akaratát teljesítette be. És ugyanez igaz ránk is. A mi hatalmunk is abból fakad, hogy Jézus küldöttei vagyunk. És amikor Őt képviseljük, akkor az Ő hatalmi jogkörét használjuk, az Ő dicsőségét képviseljük, az Ő akaratát hajtjuk végre.

Emlékezzetek, amikor Jézus azt mondta a tanítványainak:

Aki hisz én bennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz. (János 14:12)

Tudjátok mit jelent ez? Hogy mindazt, amit Krisztus tett, azt mi is meg tesszük! Ugyanazokat tesszük, amiket Ő tett. Hatalommal hirdetjük az Isten országát, betegeket gyógyítunk, sebeket kötözünk be, szükségeket töltünk be, démonokat űzünk ki, ugyanazokat tesszük, amiket Ő tett! Sőt, nagyobbakat is! Mert mi meg tudjuk sokszorozni azt, amit Jézus tett! Belőle csak egy volt, harminchárom éven keresztül egy helyen lehetett találkozni az Atyával: Jézus Krisztusban. Azóta azonban annyi helyen lehet találkozni az Atyával, ahány Krisztus-képmás, Krisztus-képviselő, Krisztus-helyettesítő krisztusi ember él a földön!

Még egyszer kérdezem: hol van most Krisztus? Az Atya jobbán! Most nincs itt a földön, és nem is jön le hozzánk látogatóba, hiába hívjuk. Amikor jön, akkor ítélni jön eleveneket és holtakat. De Ő most nem szaladgál a menny és egy-egy baptista vagy ilyen-olyan keresztény imaház között. Az Atya jobbán ül és képvisel minket. Tehát fizikailag Jézus Krisztus nincs itt a földön. ÉS MÉGIS ITT VAN! Az egyházon keresztül! Az Ő testén keresztül. A Fiú itt van a fiakon keresztül. Krisztus itt van a krisztusi embereken keresztül. Ez óriási! Mert ez azt jelenti, hogy te vagy az a találkozási pont, ahol az ember találkozhat Istennel! Amikor Krisztus itt járt a földön, Ő volt a találkozási pont, Isten és az ember között. A **2Korintus 5:18**-ban ezt olvassuk:

Isten Krisztusban megbékéltette a világot önmagával.

Jézus Krisztus az Istennel való békekötés találkozási pontja. Az **1Korintus 15:22**-ben ez áll:

Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.

Tehát Krisztus az étellel való találkozási pontja. A **Galata 3:14** szerint Krisztus az áldásokkal való találkozás helye is:

Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a pogányoké lehet.

Ugyanez az **Efézus 1:3-ban**:

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.

A kifogyhatatlan erőforrással is Krisztusban lehet találkozni – **Filippi 4:13**:

Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.

A Sátánon való diadal helye is Krisztusban van: **Kolossé 2:15**

Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

De mivel Krisztus a mennyben van, egy új találkozási pontot jelölt ki: TEGED! Most te vagy a békességgel való találkozás helye, az étellel, az áldásokkal, a mennyei erőforrással, a győzelemmel és a szabadulással való találkozás helye! Mert te képviseled Krisztust! Mert a te tested az Isten temploma! A Szentlélek temploma! A templom pedig találkozási pont Istennel! A templom nem múzeum, nem rendezvénycsarnok, nem kiállítás, nem piac, hanem találkozási pont, ahol az elveszett ember találkozhat Istennel, a szerető Atyával! Mi nagyobbakat teszünk Jézusnál, mert meg tudjuk sokszorozni, százszorozni, ezerszerezni az Istennel való találkozási pontokat! Hogyan? Úgy, hogy Krisztust képviseljük. Hogy Krisztust képviselve mi leszünk a békesség, az igazság, az áldások, a kegyelem, a mennyei erőforrások, a gyógyulás, a szabadítás közvetítőivé!

Természetesen nem nekünk kell békességet, gyógyulást, szabadulást, áldást „csinálni”, mi erre nem vagyunk képesek. Ezeket Krisztus hozta létre. Kicsit olyan ez, mint a termelés és a terjesztés. A mi engedelmisségünk, imádságaink, követségünk Krisztus golgotai váltságműnek a kiterjesztése. Mindent Krisztus „termelt meg” a Golgotán. Nekünk csak tovább kell adni a „végterméket”. Nem arra szól az elhívásunk, hogy csináljuk meg ugyanazt, amit Krisztus már elvégzett, hanem arra, hogy adjuk tovább, terjesszük a világban. Ez egy megvalósítható küldetés! Ezt jelenti:

- a Termelő (Krisztus) terjesztőnek akar használni bennünket
- a közbenjáró (Krisztus) általunk akar közbenjárni Istennél – és ugye láttuk, hogy ez a közbenjárás az istenképűség kiterjesztését jelenti
- a közvetítő (Krisztus) általunk akarja közvetíteni Isten jóságát és irgalmát
- a képviselő (Krisztus) általunk képviseli Istent magát, általunk jeleníti meg és rajtunk keresztül mutatja be a világnak, hogy milyen is Ő valójában
- a győztes és szabadító (Krisztus) általunk akar győzni és szabadítani
- a mindenképp felett uralkodó (Krisztus) általunk akarja gyakorolni az uralmát – még a Sátán és az ő hatalmasságai felett is! Ez azt is jelenti, hogy aki megkötözte és lefegyverezte a Sátánt és erősségeit, mindezt általunk akarja véghezvinni és megjeleníteni a földön.

Hadd ismételjem meg, amit az előbb elmondtam: ahogyan az eredeti terv szerint az Atya végérvényesen hozzákötötte magát az emberi nemhez, és semmit nem cselekszik nélküle, ugyanúgy a Fiú is hozzákötötte magát az emberi nemhez, a megváltottakhoz, az Ő Testéhez, és semmit nem cselekszik nélküle. Krisztusnak a földön emberekre van szüksége, hogy képviseltesse magát, ahogyan az Atyának is emberekre, és a bukásunk után az új emberre Krisztusra volt szüksége, hogy képviseltesse magát. Az Atya embere eredetileg Ádám volt. Vagyis az emberi nem volt. A bűneset után a második Ádám, Jézus lett. Jézus emberei pedig mi vagyunk, a megváltottak, a gyülekezet. És a tévedések elkerülése végett: soha nem egy egyházi szervezet, hanem mindig a helyi gyülekezet!

És még egy vetületét szeretném megemlíteni ennek a képviselésnek. Ez a szellemi harccal kapcsolatos. Jézus Krisztus megszerezte a győzelmet a Sátán felett és visszaszerezte az uralmi pozíciót az emberi nem számára, azonban ezt nekünk kell érvényesítenünk.

A Józsué könyvében vagy egy nagyon prófétikus kép. A **10:22-25**-ben van leírva. Miután Józsué legyőzte az öt kánaáni királyt, egy jellegzetes korabeli szokást akart gyakorolni. Eszerint a szokás szerint a győztes király a győzelem jeleként a legyőzött király nyakára tette a lábát, és a vesztes seregnek el kellett vonulnia az így megalázott királya előtt. Pontosan ez az aktus van leírva az Újszövetségben a **Kolossé 2:15**-ben:

Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

Józsué azonban valami egészen hajmeresztő dolgot csinál: odahívja a katonáit, és azt mondja: gyertek, és ti lépjetek ezeknek a királyoknak a nyakára! Józsué a katonái által mutatta be a győzelmét és a dicsőségét. És ugyanezt tette Jézus is. Ő győzött, és a győzelmét általunk jeleníti meg a világban.

Tudjátok azt, hogy a föld egyharmada jelenleg is háborús övezet? Ezt kevesen tudják, a nyugati ember illet csak filmen lát, hát azt gondolja, minden rendben van. Azonban a szellemi fronton a föld egésze háborús övezet! Nagyon komolyan kellene vennünk azt, hogy háború van a földön. Örök életre menő háború! És mi ebben a háborúban katonák vagyunk! Rengeteg helyen van erről szó az Újszövetségben: 2Korintus 10:4, 1Timóteus 1:18, 2Timóteus 2:3-4, Efézus 6 és lehetne folytatni a sort. A **Máté 16:18**-ban az, hogy a

pokol kapui sem diadalmaskodnak rajta,

azt jelenti, hogy még az is betörik előttünk, mert nekünk a poklot kell meghódítanunk, a Sátán országát kell elfoglalnunk, a sötétséget kell elűznünk!

De hogyan tudjuk ezt megcsinálni? Úgy, hogy Krisztust képviseljük. Ha a Sátán ránk néz, akkor Krisztust látja, aki legyőzte és nyilvánosan megszégyenítette őt. Persze ha csak annyit lát bennünk, mint Skéva fiaiban az ApCsel 19-ben, akkor jól elpáhol bennünket és mi fogunk megszégyenülni. De ha látja Krisztust, ha találkozik azzal, aki bennünk lakik, akkor elfut! Erről szól a **Jakab 4:7**:

Álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek!

A Sátán le van győzve, ezért nem félni kell tőle, hanem a győzelmet érvényesítve el kel kergetni! Elkergetni mindentől, ami Istené!

A szellemi harcról lesz szó még később, most ebből is azt az alapelvet kell megragadnunk, hogy mi gyakoroljuk Krisztus hatalmát itt a földön, mert Krisztus ezt ránk bízta! Az erő nem a miénk, az az övé. A hatalom azonban, amely az erőt használja, nekünk adatott. És azért adatott – és csak addig adatik – míg azt valóban Krisztus képviselőjében használjuk. Ezt jelenti a nagy misszióparancs a Máté evangéliumának a végén:

Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Vagyis „én ezzel a hatalommal a rendelkezésekre állok, hogy a küldetést, amit rátok bízok, teljesíteni tudjátok. Ne feledjétek: MINDEN HATALOM a rendelkezésekre áll ebben a szolgálatban. Nektek csak az a dolgotok, hogy csináljátok azt, amit én csináltam, legyetek a képviselőim, a helyetteseim, a megjelenítőim: hirdessétek és építsétek Isten Királyságát. Mert az Atya ezt rám bízta, a Fiúra, és én most rátok bízom, a fiakra!”

Azzal az alapelvvel fejezem be a mai tanítást, amit sokszor elmondtam: Isten úgy döntött, hogy mindent az emberi nemem keresztül cselekszik meg a földön. Ez volt ez eredeti terve Ádámmal, ezt tette Krisztus által is, így cselekszik ma is, Krisztus Teste, a Gyülekezet által is. Ez a mi méltóságunk, dicsőségünk, elhívásunk és

felelősségünk. Ez ad értelmet az imádságainknak, a közbenjárásunknak, a bizonyágtételünknek és az engedelmisségünknek!